

अत्रैरिति पतिदेविण्यापि स्थियो महादेवोऽप्यकृतकृत्या भवतीति भावः ॥ ९५ ॥ ९६ ॥ मुसलेषु अयोत्रेषु काष्ठकण्डेषु अयोत्रेषु सलं मतमिति चित्रोचनः ॥ ९७ ॥ विनति चरुदः चरो देवः मंडदः

अत्रैर्भार्यापि भर्तारं संत्यज्य ब्रम्हवादिनी ॥ नाहं तस्य मुने भूयो वशागास्यो कथं चन ॥ ९५ ॥ इत्युक्तोऽसौ महादेवमगच्छुरणं किल ॥ निराहारा भयादत्रे
स्त्रीणि वर्षे शतान्यपि ॥ ९६ ॥ अत्रोतमुसलेष्वेव प्रसादार्थं भवस्य सा ॥ तामब्रवीद्दुसान् देवो भवितो वै सुतस्तव ॥ ९७ ॥ विना भर्त्रो चरुद्रेण भविष्यति न संश
यः ॥ वंशो नैव नाम्ना तु ख्यातिं यास्यति चेप्सितं ॥ ९८ ॥ विकर्णश्च महो देवं तथा भक्तस्त्ववावहं ॥ प्रसादो भगवान्निहिं प्रासवान्मधुसूदन ॥ ९९ ॥ आक
ल्यः संशितात्मा वै न ववर्ष शतान्यपि ॥ आराधयामास भवं मनोयज्ञेन केशव ॥ १०० ॥ तं चाहं भगवांस्तु ह्योग्रं यकरो भविष्यसि ॥ वत्साक्षया च ते की
र्तिस्त्रैलोक्ये वै भविष्यति ॥ १०१ ॥ अक्षयं च कुलं ते तनुमहर्षिभिर्गलं कृतं ॥ भविष्यति हि जश्रेष्ठः सूत्रकतो सुतस्तव ॥ १०२ ॥ सावर्णिश्चापि विख्यातः क्र
षिरासीत्कृते युगे ॥ इह ते न तपस्तप्तं षष्टि वर्षं शतान्यथ ॥ १०३ ॥ तमाह भगवान् चरुदः साक्षान्नु ह्यो स्मितेन य ॥ ग्रंथकृद्भो कविख्यातो भवितास्य जगम
रः ॥ १०४ ॥ शक्रेण तु पुर्णे देवो वाराणस्यां जनार्दन ॥ आराधितो भूद्भक्तैर्न दिग्वासा भस्मगुण्डितः ॥ १०५ ॥ आराध्य समहो देवं देवराजमवाप्तवान् ॥
नारदेन तु भक्त्या सो भव आराधितः पुरा ॥ १०६ ॥ तस्य तु ह्यो महो देवो जगो देवगुरुः ॥ तेजसा तपसा कीर्त्या त्वस्मो न भविष्यति ॥ १०७ ॥ गीतेन वा हि न
व्यननित्यं मामनुयास्यसि ॥ मयापि च यथा ह्यो देवो देवः पुरा विभो ॥ १०८ ॥ साक्षात्पशुपतिस्तात तच्चापि शृणु माधव ॥ यदर्थं च मया देवः प्रयतेन तथा
विभो ९ प्रबोधितो महोतं जास्तं चापि शृणु विस्तरं ॥ यदवाप्तं च मे पूर्वं देवो देवान्महेश्वरात् ॥ १०९ ॥ तस्मै न विस्त्रे न विनाद्य कथयिष्यामि ते नय ॥ पुरा कृ
तं युगे तात क्रषिरासीन्महायज्ञाः ॥ ११० ॥ व्याघ्रपाद इति ख्यातो वेदवेदांगपारगः ॥ तस्याहमभवं पुत्रो धौम्यश्चापि ममानुजः ॥ १११ ॥ कस्य चित्तथ कालस्य
धौम्ये न सह माधव ॥ आगच्छ माभ्रमं क्रीडन्मुनीनां भावितात्मनां ॥ ११२ ॥ तत्रापि च मया ह्यष्टादुद्यमाना पयस्विनी ॥ लक्षितं च मया क्षीरं स्वादु तो ह्यमृता
पमं ॥ ११३ ॥ ततो ह मम्रवं बाल्याज्जननी मात्मनस्तथा ॥ क्षीरोदनसमायुक्तं भोजनं हि प्रयच्छ मे ॥ ११४ ॥ अभावाच्चेव दुग्धस्य दुःखिताजननी तदा ॥ ततः
पिष्टं समालोड्य तोये न सह माधव ॥ ११५ ॥ आवयोः क्षीरमित्येव पानार्थं समुपानयत् ॥ अथ गव्यं पयस्तात कदाचिन्मा शितं मया ॥ ११६ ॥

तियावत् चरुशब्दपूर्वो देवते रज्येभ्योपि हस्यत इति टिडः भर्तारं विनपि चरुदपानमोत्रणतव पुत्रो भविष्यतीत्यर्थः तदेव नाम्ना आनस्यवदिति ॥ ९८ ॥ ९९ ॥ १०० ॥ १०१ ॥ १०२ ॥ आष्टा ५ ॥ ६ ॥ १०३ ॥